

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filtnet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678

Verslag van het hulptransport van 15 tot 20 februari 2009

*“Die zich over de armen ontfermt, leent de Heere, en Hij zal hem zijn weldaad vergelden.”
(Spreuken 19:20)*

“Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten van degenen, die het goede boodschapt, die de vrede doet horen, .. die heil (Jesjoea) doet horen, die tot Sion zegt: Uw God is Koning.” (Jesaja 52:7)

Vertrek

Op 15 februari om kwart over vijf 's morgens vroeg verzamelden drie busjes met zes chauffeurs zich bij een benzinepomp in de buurt van Gorinchem. Verlangend om weer arme, eenzame Joodse mensen in Oekraïne te troosten en te bemoedigen. En ook spullen te brengen bij zigeuners en weeskinderen. Henk en Alie Oudijn, Daniël Gerrets, Christian en

Wim en Ria Verwoerd werden uitgeleide gedaan door Hans Breeman. Zijn aanwezigheid was op zich al een bemoediging. Hij las uit het Woord

verschillende teksten over het bewijzen van barmhartigheid, en bracht ons in gebed bij onze hemelse Vader.

Kentekenbewijs

We werden al direct beproefd: bij één van de auto's ontbrak het kentekenbewijs. Wat te doen? We besloten toch te gaan rijden en de auto dan maar in Hongarije achter te laten. Want de grens naar Oekraïne zouden we in geen geval overkomen. Daniël gaf het zoeken niet op tijdens het rijden. Hij dook onder de stoelen en zag opeens het puntje van het kentekenbewijs onder een doos uitsteken. Wat waren we blij. We zouden nog dankbaarder worden voor de vondst. Want in Oostenrijk werden we (voor het eerst in al die jaren) door de verkeerspolitie gesommeerd haar te volgen. We werden naar een weegbrug gebracht. Het aantal kilo's dat we bij ons hadden was wel iets te hoog, maar dat gaf geen problemen. De kentekenbewijzen

werden echter ook gecontroleerd. Als we die niet bij ons hadden gehad!?

Onderweg luisterden we naar een CD, waarop ook het lied van Hanna Malta gezongen werd: *“Hij was een Jood.”* Jezus was Zelf een Jood. Het lied eindigt met: *“Hij zal zeker van ons vragen, wat wij deden met de Jood.”* Wat een voorrecht om Joodse mensen in nood te kunnen helpen uit Naam van Hem Die Zijn leven allereerst voor hen gegeven heeft.

Orgovany

Behalve een omleiding van zo'n 60 kilometer hadden we geen oponthoud de eerste dag. We overnachtten in Tarjan vlak bij Boedapest. Daar vertrokken we maandagmorgen tegen acht uur weer, nadat we eerst Alie's verjaardag kort gevierd hadden. We reden langs Boedapest naar het zuiden richting Orgovany. De plaats waar de Hongaarse pastor Charles samen zijn vrouw Agnes een bediening van de Heer hebben onder vooral de zigeuners. We losten de laadruimte van twee busjes. We maakten hen erg blij met de 8 computers en monitors en de 15 schoolstoeltjes en heel veel kleding, dekentjes en speelgoed. De spullen zullen worden verdeeld door de 200 vrijwilligers die in het hele land verspreid hun werk doen. 80% gaat naar de zigeuners.

Liefde is de deur

Charles en Agnes werkten eerst in Boedapest onder oudere mensen. In 1991 werden ze geroepen onder de zigeuners te werken. Dat ging niet vanzelf. In het begin werd hij heel erg gewantrouwd door hen. Ze lieten hem gewoon staan bij zijn eerste bezoek. Toen ze door kregen dat hij anders was en hen echt wilde helpen, veranderden zij. *“Liefde was de deur,”* zei Charles. Hij vertelde veel

getuigenissen over zigeuners die zich bekeerden. Het werk wordt rijk gezegend.

Vriendelijk

Na twee uur vertrokken we met een gevoel van geluk. Wat een bijzonder mooi werk doet dit echtpaar. We moesten nog een uur of vijf rijden voordat we de Oekraïense grens bereikten. We baden om een snelle doortocht zonder problemen. Dat ze niet moeilijk zouden doen over de grote hoeveelheid spullen die we nog over hadden. En we wisten dat ook anderen voor ons baden..

Wat waren ze vriendelijk, de beamtten. En ook zo welwillend. Bij de geringste uitleg dat we naar weeskinderen gingen en dat we oude mensen gingen bezoeken kregen we direct de benodigde stempels.

Zo waren we maandagavond om 19.00 uur al in ons hotel en konden we ons klaarmaken voor de verjaardagviering van Alie bij de directeur van Chesed: Michaël en zijn vrouw Ina en ons contactpersoon Juditha. We genoten van een echte feestmaaltijd. We bespraken de plannen voor de volgende drie dagen. We gaven aan vooral Joodse mensen te willen bezoeken die dringend hulp nodig hebben. We wilden hen bemoedigen, een doos met produkten geven en het boekje De Schuilplaats in het Russisch. We zeiden ook dat we hopen voor hen nieuwe sponsors te vinden.

Huwelijk Rita

De volgende morgen kochten we eerst voor elke doos die we wilden maken, sinaasappels, zonnebloemolie, chocolade en macaroni. Samen met een "Holland" kalender, een stuk kaas, een pak stroopwafels, shampoo, zeep, een theedoek en handdoek en nog wat kleine spulletjes stopten we dat in een flinke doos. Deze zat tot de rand toe vol.

We haastten ons om op tijd bij Rita en Nadya van Stichting Zhyttya te komen.

We feliciteerden Rita met haar huwelijk met een weduwnaar uit Israël, Genna

Raybow, jl. 27 december. Zij trouwden alleen in bijzijn van enige familieleden en Joodse vrienden. Voor een bruiloft was geen geld. Genna komt oorspronkelijk ook uit Oekraïne. Hij maakt deel uit van de Messiaanse gemeente van David Loden in Jeruzalem.

Pinat El

We vroegen Rita natuurlijk hoe het met de Joodse mensen en de gemeente gaat en hoe zij de toekomst ziet. De gemeente "Pinat El", Parel van God, bestaat nog maar twee jaar. Zij is ontstaan uit de visie die God Rita gaf; *"Wij hadden een parel gevonden, die zo kostbaar was, en wij mochten hem zichtbaar*

maken." Ter gelegenheid van het tweejarig bestaan van Pinat El, Chanoeka en het huwelijk van Rita met Genna, waren David en Lisa Loden overgekomen uit Israël. David heeft hen getrouwd onder de choepa bij Rita's ouders thuis.

De gemeente groeit nog steeds. *"Vrijwilligsters zijn vertrokken voor een betaalde baan, maar Joodse mensen zijn gekomen."* Rita is verheugd dat er ook jongeren de samenkomsten bezoeken. *"We doen alles samen, we hebben veel te vieren gehad de laatste week, Ringel was 90 geworden, ik*

45, Maya 70, iemand 60 jaar. Maar de mensen hebben het feest zelf gemaakt voor elkaar." Er is honger naar het Woord van God: *"Het gaat nu met*

het werk veel beter, nu merk je dat God Zelf helpt, er is een goede sfeer, er wordt regelmatig onderwijs gegeven en de mensen lezen thuis ook veel in de Bijbel. Gelukkig is er ook de mogelijkheid om onderwijs te krijgen van David Loden. De dagen dat hij in Oekraïne was, maar ook één keer in de 14 dagen via Skype."

Rita vertelde wat een prachtig middel dit is. David legt vanuit Jeruzalem het Woord uit in het Hebreeuws. Het wordt rechtstreeks vertaald in het Russisch en er is via de internetverbinding zelfs de mogelijkheid om te reageren met vragen en zelfs om samen te zingen. *"Zulk diep onderwijs heb ik in de kerken nooit gehoord,"* zo zei Rita.

Rita vertelde ook dat het kantoor vol zit met zo ongeveer 20 tot 30 mensen. *"We praten elke keer over Jesjoea Hamasjiach, mijn doel is dat de Joodse mensen gered worden. De tijd gaat snel, er is geen tijd om veel te aarzelen. De oude Ringel bidt elke dag dat de woorden van het onderwijs zullen ingaan in de harten van alle Joodse mensen."*

Toekomst

Wat de toekomst betreft hoeven we ons geen zorgen te maken, als Rita, die wacht op de documenten om naar Israël te gaan, straks daadwerkelijk naar Israël vertrekt. Haar zus en diens dochter, allebei met de naam Nadya, zullen het werk voortzetten. Beiden zijn zulke toegewijde gelovigen. De jonge Nadya is jurist en heeft al bewezen goed thuis te zijn in de doolhof van documenten en stempels die nodig zijn om op alya te mogen gaan. Door haar werk is al een vrouw, Svetlana Jacoblevna, geemigreerd, (zie reisverslag oktoberreis 2008). Rita ziet het ook als een nieuwe bediening om Joodse mensen te helpen naar Israël te emigreren. Zelf ziet ze voor zichzelf grote mogelijkheden om juist in Israël het werk voort te zetten; *"Ik heb altijd gebeden; "Heere geef mij 1000 Joden. In Israël wonen er nog veel meer."*

Rita zal samen met haar man Genna vanuit Jeruzalem de leiding blijven houden. Voor ons was er na dit bezoek zoveel reden om dankbaar te zijn. Hoe geweldig is God aan het werk.

Volodja en Magda

We gingen daarna met Juditha van Chesed met twee busjes op weg naar Moekatsjevo. Een uurtje rijden van Uzgorod. We hadden een afspraak met Ira, de contactpersoon voor Chesed in deze plaats. Zij bracht ons eerst naar de eetzaal, waar Volodja en Magda Kovatz op ons wachtten. Het weerzien, na precies een jaar, was ontroerend. Zij zijn zo blij met de sponsorhulp die zij krijgen. *“Mijn gezondheid is vooruit gegaan sinds de medicijnen door vrienden uit Holland betaald worden,”* zo zei Volodja. Op hun uitnodiging gingen we nog even mee naar hun flatje op 150 meter afstand van de eetzaal. We gaven hen de “Box of love” met de produkten en Wim

vertelde iets over het waarom van de liefde van de christenen in Nederland voor de God van Israël en voor het volk van God. En ook

over Corrie ten Boom en het boekje “De schuilplaats”, in het Russisch, dat zij ook uitgereikt kregen.

Diabete Vera

Ira bracht ons na het eten naar Vera Danilstenko. Een erg eenzame vrouw, geboren in 1937 in Vinnitsa. Zij overleefde het ghetto. Haar vader en broers werden meegenomen. Zij heeft ze niet teruggezien. Vera woonde tot 1998 samen met haar moeder in een flat in Moekatsjevo. Ze heeft nu helemaal geen familie meer en is ook nooit getrouwd geweest.

Zij is diabetes en heeft een certificaat gekregen van Chesed waarmee zij in een winkel bepaalde suikervrije produkten kan kopen, die Chesed dan betaald. We vroegen tot welk bedrag ze dit mocht doen. Tot 8 dollar per maand! En dan te bedenken dat veel produkten bijna net zo duur zijn als in Nederland.

Twee keer per week krijgt ze elementaire hulp, er wordt dan voor een paar dagen tegelijk gekookt. Ze heeft verschillende soorten medicijnen nodig, maar vanwege gebrek aan geld, kan ze ze niet allemaal kopen. We hopen en bidden dat we voor haar wat kunnen doen. Voor deze vrouw is een sponsor hard

nodig. Ze is zo hulpbehoevend.

Raoel Wallenbergstraat

Het volgende bezoek vond plaats in de bekende Raoel Wallenbergstraat. Voor de oorlog woonden hier alleen Joden. Het werd ‘klein Jeruzalem’ genoemd. Doktoren, advocaten en vele andere hoger opgeleide Joodse mensen woonden er. Tijdens de 2de W.O. werden Joden samengedreven in twee ghetto’s in de stad. De Duitsers sloten ook deze straat af en maakten er een ghetto van.

Voor de oorlog leefden er in Moekatsjevo 20.000 Joodse mensen. Vanuit de twee ghetto’s werden in 1943/1944 alle Joden weggevoerd. Slechts 1 % van hen keerde na de oorlog terug naar Moekatsjevo.

Twee zussen, Tamara en Natasja, wonen in deze straat. In een vervallen huis, zonder warm water.

Tamara loopt moeilijk na het hartinfarct dat ze heeft gehad. Soms kan ze de situatie niet aan en moet ze met medicijnen kalm gehouden worden. Natasja is de jongste. Zij

gaat over een maand met pensioen, want dan wordt ze 55.

We zagen op de foto’s aan de muur hoe knap en gezond beide vrouwen waren toen ze jong waren. Nu zijn ze mager en getekend: Natasja eet zichtbaar te weinig. Waar zouden ze ook het geld vandaan moeten halen voor voldoende voedsel? Het pensioentje bedraagt slechts 545 Grivna (55Euro) per maand. De medicijnen die nodig zijn kunnen daar al niet van betaald worden.

We gaven hen naast de ‘box of love’ en het boekje De Schuilplaats ook een paar jassen en schoenen.

Maar wat deze vrouwen echt nodig hebben is, een sponsor, om het leven voor hen aangener te maken.

Nechama

Dit geldt ook voor de volgende vrouw die we bezochten, Nechama Retblat. Zij woont samen met haar dochter Rosa, die voor haar kan zorgen. Nechama is 92 jaar. Zij ziet slecht en bindt daarom een vergrootglas voor haar ene oog om ons te kunnen zien. Ook heeft ze geen gehoorapparaat. Rosa riep onze woorden in haar oor, zodat ze ze kon horen.

Nechama heeft in de oorlog als leerkracht in een kindertehuis veel kinderen gered, door ze op tijd te evacueren. Nechama is getrouwd geweest met een militair. Ze is nu weduwe en woont nu al 20 jaar in Moekatsjevo. Ze heeft hier ook een broer en nog een zus die in Leningrad woont. Haar kleinzoon Pavlik, een zoon van Rosa, woont als student in Israël.

huis, terug naar Uzgorod. We deden nog een bezoek in Uzgorod en deden in het hotel samen nog een bijbelstudie voordat we gingen slapen.

Moshe Kats Oesjeroviets

De volgende morgen haalden we bij Chesed de directeur Michael op. Hij zou met ons meegaan naar Choest. In deze plaats zouden we samen met Volodja, die nu hoofd van de synagoge is nu zijn vader Kats ziek is, enige Joodse mensen bezoeken die hulp nodig hebben. Volodja woont bij zijn ouders. Daar bracht hij ons ook eerst naar toe. We waren zo benieuwd hoe het met zijn vader zou zijn. Via Rita van Zhyttya kennen we deze familie al enige jaren. Al twee jaar hebben sponsors elke maand geld betaald voor het medicijn Casodex, tegen de uitgezaaide prostaatacarcinoom.

Moshe Kats neemt elke dag een tablet. Een doosje met 28 tabletten kost 1800 Grivna (180 Euro). We werden zo gastvrij onthaald door zijn vrouw. Ze had weer het een en ander gebakken. Ze vertelde dat ze vannacht ziek was, dat ze gebeden had dat ze toch de gasten kon ontvangen. Ze was om 5 uur opgestaan om eten klaar te maken. Ze vertelde honderduit over haar kinderen in Odessa en Israël. Moshe Kats maakt het goed, zijn gezondheid is stabiel, dankzij de medicijnen. Waarom hij niet naar Israël gaat? *“Toen ik jong was wilde hij wel en ik niet. Nu wil ik wel en hij niet meer,”* zei zijn vrouw. Wij herinnerden hem eraan dat zijn naamgenoot Moshe ook niet wilde toen God hem riep. Maar dat hij met Gods hulp wel ging. Zo spoorden we hen aan over emigratie na te denken.

Kampen

Moshe vertelde nog wat uit zijn leven. Hoe hij opgepakt werd en naar de kampen Auschwitz, Birkenau en Buchenwald overgebracht. Hij

overleefde als enige van hen die werden weggevoerd. Hij toonde ons zijn kampnummer op zijn linkerarm.

Vanaf 1947 diende hij 3 jaar in het leger onder Stalin en heeft daarna ook nog veel meegemaakt. Hij vertelde in een mengeling van Jiddisch en Russisch hoe hij zijn vrouw

ontmoette. 4 oktober 2009 hopen ze 55 jaar getrouwd te zijn.

Moshe is heel dankbaar dat hij maandelijks hulp ontvangt via Rita, maar zijn zorg is dat de medicijnen niet meer betaald worden. We raadden hem en zijn vrouw aan er voor te bidden dat er weer sponsors gevonden zullen worden die de dure medicijnen willen betalen. Na ook hier de ‘doos van liefde’ en het boek uitgedeeld te hebben namen we afscheid, buiten in de sneeuw.

Eenzame vrouw

Samen met Volodja, Michael en Juditha bezochten we nog een paar vrouwen, die eenzaam zijn en dringend een sponsor nodig hebben.

Allereerst Slata Veroskovich. Een ongetrouwde eenzame vrouw. Haar moeder werd samen met drie kinderen naar een concentratiekamp gebracht. De kinderen overleefden het niet. Haar moeder raakte haar eerste man kwijt.

“Mijn moeder trouwde opnieuw met mijn vader. Moeder is acht jaar geleden overleden. Over de grens wonen nog wel wat nichten en

neven. Twee jaar geleden ben ik naar Israël gegaan om mijn broer te ontmoeten, die ik 38 jaar niet gezien had. Na twee dagen brak de Libanonoorlog uit. Ik was zo angstig, afschuwelijk was het. Mensen van het Joods Agentschap hebben me opgehaald en naar Jeruzalem gebracht. Ik heb in Tsjechië een zware operatie ondergaan, moreel was het erg zwaar. Mijn vader was een Cohen.. Ik ben ook in die geest opgevoed, ik houd sjabbat en vier de feesten” Op onze vraag hoe groot haar pensioen was,

antwoordde ze: “620 Grivna (62 Euro) per maand, waarvan ik 300 Grivna aan gas moet betalen.”

We bemoedigden haar en gaven de doos en het boek en vertelden van de liefde van God die Corrie ten Boom mocht ervaren zelfs in het kamp. Later belde ze op dat ze zo bemoedigd was door het bezoek en weer hoop had gekregen.

Doesja Chazamova

Het volgende bezoek was aan een 82-jarige eenzame en zieke vrouw op bed, Doesja Chazamova. Ze woont nog maar sinds maart 2008 in Choest, omdat ze hier een nicht

heeft wonen. Ze kan maar niet gewend raken. Ze heeft haar heup gebroken en kan nergens naar toe. Twee uur per dag komt er iemand van Chesed om te helpen, 's morgens om te wassen en eten te geven. Pas was ze gevallen, ze kon gelukkig bellen. Volodja's dochter heeft haar weer overeind geholpen. Doesja vertelde over haar leven, hoe ze in de oorlog geëvacueerd is geweest naar Rusland. Dat ze samen met haar vader, moeder en zus in Charkov in een kelder woonde tot het jaar 1965. Ze trouwde nooit. Haar moeder overleed in 1972, haar vader in 1990 en in 2000 haar enige zus. Doesja heeft veel problemen o.a. met haar gal en haar been. Ze heeft sterke medicijnen nodig. Twee jaar geleden brak ze haar been in Charkov. De artsen wilden geen operatie doen omdat ze oud was. Ze stuurden haar gewoon naar huis. Haar ogen zijn ook slecht. We lazen voor haar Psalm 146 over de God van Jacob die recht doet aan de verdrukten en de gebogene opricht. Michaël vroeg ons of het boek van Corrie ten Boom niet op een cassette te beluisteren is? We zouden dat nagaan. Geve God dat we voor haar ook een sponsor vinden om haar nood te kunnen verlichten.

Stepan Klein

Daarna bezochten we kort nog Stepan Klein. Deze jurist en zijn vrouw hebben geen kinderen. Zijn vrouw, Zina, ligt helemaal op bed. Zijn vader is omgekomen in Auschwitz een paar uur voordat de bevrijders kwamen. Vol trots liet Stephan een fotoboek zien met Hebreeuwse tekst. We namen afscheid na natuurlijk ook hier het boek en de doos te hebben overhandigd.

Tevreden

We namen afscheid van Volodja en haastten ons naar Vinogradova. We hebben daar verschillende adoptiegezinnen die we ook graag wilden bezoeken. We hadden slechts nog de tijd voor één bezoek bij Iлона Orel en haar man. We bezochten dit echtpaar ook in november 2007. Iлона

ligt al 20 jaar op bed vanwege reuma. Ze ligt er zo tevreden, terwijl ze vertelde nu niet meer te kunnen borduren. Een hele beproeving, omdat ze de vorige keer nog zo vol trots al haar borduurwerk liet zien. Beiden zijn gelovig. Hij vertelde: “God wil ons redden. Hoe kan Hij dat? Hij slaat ons een beetje, dan zullen we ons herinneren dat God alleen kan helpen. God wil dat we dichter bij Hem komen.” Ook vertelde hij hoe hijzelf gelovig opgevoed was en gelovig is geworden toen hij de stem van God hoorde in 1985. Zijn broers zijn in de oorlog omgekomen, zijn vader kon hem verbergen in een bos. Ook heeft hij nog 10 jaar in een gevangenis gezeten omdat hij weigerde de wapens op te nemen. “In de bijbel staat dat we moeten houden van God en onze naaste. Hoe kan ik dan wapens opnemen tegen de naaste?”

We lieten nog wat beddegoed achter en schoenen en een jas naast de bekende doos en het boek. Eén van de matrassen die wij meebrachten zal bij hen worden gebracht.

De overige dozen en boeken voor nog twee adoptiegezinnen in Vinogradova en ook voor twee gezinnen in Beregova lieten we bij Galina, de vertegenwoordigster van Chesed, achter. Zij zou voor de bezorging zorgdragen.

Familie Revta

We aanvaardden de terugtocht, knapten ons op in het hotel en gingen samen met Miroesja, de oudste dochter van de familie Revta, naar Toeria Bistra, het dorp in de Karpaten waar de familie Revta woont.

Zoals altijd werd ook nu weer uitgezien naar onze komst. Niet in het minst door opa, die heel de dag op bed ligt. “Ik heb erg naar jullie uitgekeken, ik kon er 's nachts niet van slapen, toen heb ik voor jullie gebeden dat jullie een goede en veilige reis zouden hebben en een goede grensovertocht. We verlangen

altijd mensen te mogen ontvangen.. Als ik sterf en naar Jezus Christus ga, dan zal Hij vragen heb je gasten ontvangen? En dan zal Hij zeggen, je hebt geen gasten ontvangen, je hebt Mij ontvangen. Het is voor ons geen verplichting gasten te ontvangen, maar een blijdschap.” Zo dacht heel de familie erover, want ze hadden zich uitgesloofd voor een goede maaltijd en we zouden ook alle zes blijven slapen. We keken een stukje DVD van de bruiloft van hun dochter Janna met Ivan (op 26 oktober 2008). Daarna zongen we bij de piano om de beurt een aantal liederen, de een in het Russisch de ander in het Nederlands. Toen was het tijd om te gaan slapen. Buiten was het 14 graden onder nul, binnen was het heerlijk warm, dankzij de grote houtkachel, die gelijk als oven dienst doet.

We namen de volgende morgen ontroerd afscheid van elkaar.

Ik wil leven

In Uzgorod wachtte ons nog een moeilijk bezoek. Michael had ons gevraagd om samen met hem Stepan Rot te bezoeken. Een man van 53 jaar, wiens beide benen

geamputeerd werden. De ene een half jaar geleden de ander 3 maanden geleden. We werden binnengelaten door zijn zoon, die we al eerder ontmoet hadden bij opa Rot. We werden een kamertje binnengebracht. Daar lag Stepan. Beide benen zijn tot boven de knieën verwijderd. *“Ik wil leven, ik wil zo graag weer werken met de rozen in de tuin,”* zo sprak Stepan verlangend. Stepan is bioloog en hij heeft een tuin vol bijzondere planten. De artsen hebben hem gezegd dat hij geduld moet hebben. Waarschijnlijk zal er een jaar nodig zijn voordat de wonden helemaal genezen zijn. *“Ik heb geduld, steeds ga ik zitten (hij pakte een opgerold laken vast dat aan het voeteneind bevestigd is en demonstreerde hoe hij dat doet) anders gaat het niet goed met mijn hoofd.”* We spraken over de mogelijkheden om in de toekomst ook bij te dragen in de kosten voor eventuele protheses. Met wellicht een opname in een revalidatiecentrum.

Michael beloofde alle medische gegevens te verzamelen en aan ons door te sturen. Zodat wij kunnen zien wat we kunnen doen.

Schuilplaats

Sergei, de man die ook een geamputeerd been heeft en die wij ook geholpen hebben met speciale

schoenen en stompkousen, was ook meegekomen. Om Stepan te bemoedigen, dat het leven niet ophoudt als je je benen moet missen. Sergei zei ook dat hij voordat hij de amputatie had, nooit bad, maar nu wel. We bemoedigden Stephan met de ‘box of love’ en het boek van Corrie ten Boom. Daarna lazen we Psalm 91 voor hem. Een krachtige psalm in Stepans situatie. Daarna vroeg Wim om te mogen bidden. Dat mocht. We legden zijn situatie in handen van God en baden om genezing, om geloof en vertrouwen en ook om wijsheid en een open deur hoe we hem verder zouden kunnen helpen. En dat alles vroegen we in de Naam van Jesjoea.

We willen alles in het werk stellen om Stepan te helpen. Ook financieel. We vragen aan een ieder die dit leest ook voor hem te bidden.

Andrei en het weeshuis

We regelden hierna nog wat financiële zaken met Chesed en maakten ons klaar voor vertrek naar het weeshuis in Vinogradova. Daar kwamen we 's middags om half 4 aan. Opgewacht door Hanna, de directrice, door Andrei, haar kleinzoon en ook door Andrei's moeder, Lesja, die voor een paar weken uit de VS over was. Een geweldige ontmoeting. Lesja toonde zich zo dankbaar en blij omdat Andrei zo veranderd is, sinds zijn bezoek aan Nederland. Hij

leest nu in de bijbel en bidt en is zo veranderd in de omgang. Prijs de Heer. *“Ik heb gehuild toen ik hoorde van Andrei dat zo'n 100 mensen hem*

gezegend hebben (in de afscheidsdienst in NL). En hij wordt gezegend. Hij heeft zelfs toestemming om bij mij in de VS te komen wonen.”

We werden door de weeskinderen nog onthaald op zang en dans en wij zongen hen toe en deelden chocolade uit. We lieten 20 schoolstoeltjes, kleding, tandpasta en speelgoed achter, maar vooral dankbare harten.

Thuiskomst

We vertrokken richting de grens om 6 uur donderdagavond. De terugweg ging ook zo voorspoedig. Alleen in Hongarije en Oostenrijk hadden we gedurende drie uur flink last van sneeuw. Vrijdagmiddag rond 4 uur waren we weer thuis, gezond en voldaan en toch ook met een stukje weemoed. Je laat zoveel mensen in ellendige omstandigheden achter.

“O, God, verlos Israël uit al zijn benauwdheden.” (Ps 25:22)

Dank aan jullie allemaal die hebben meegebeden, meegeleefd en meegeholpen.

“Geprezen zij de Heere, Die ons zo'n gezegende reis heeft doen maken.”